

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κεραιχὸν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ἑθνεοφιλῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνεκτικὸν ἐξιστοῦν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΠΙΧΡΩΜΗ	ΠΡΟΪΑΓΜΕΝΑ
Ἐξωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐξωτερικὸν 80. 18.-	Ἐξωτερικὸν 80. 25.-
Ἐξωτερικὸν 8,50	Ἐξωτερικὸν 18.-
Ἐξωτερικὸν 4,50	Ἐξωτερικὸν 7.-

AMERIKHΣ (μόνον ἐτησίᾳ) Δολλάρια 4.

ΕΠΙΧΡΩΜΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΡΒΑΙΟΝ
ΔΡΥΦΗ ΤΩ 1875
ΙΑΡΥΤΗΣ - ΒΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰσθητοὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουδῆσθε μηνός.
 Ἐξωτερικὸν 80. 25. παρὰ τὸν ἑξαετηρικόν
 Ἐξωτερικὸν 80. 25. παρὰ τὸν ἑξαετηρικόν

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

Ἐκτ' Ἀθήνας, 21 Μαΐου 1922

Ἔτος 44ον. Ἀριθ 25

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μοθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Βλέποντας ὅτι ὁ ἀδιάρκιστος διευθυνὸν πρὸς αὐτόν, ὁ Πελλάσκο ἐκρυψε γοργὰ τὸνα κουτί κάτω ἀπ' τὴ σκηνὴ καὶ προσποιήθηκε πὺς περιμένει ταχα μ' ἀδιαφορο ὕψος να μάθῃ τί τὸν ἤθελε αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Ὁ δασπιστὴς διεβίβασε στὸν Ἰταλὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος ν' ἀγοράσῃ τὸ ἀνδρικόκελλο.

— Ἐξόλο πράγμα, ἀπάντησε ὁ μηχανικός, ποὺ ἄλλως τε ἐπερίμενε αὐτὴν τὴν πρόθεσιν κι' εἶχε ἐτοιμάσει τὴν ἀπάντησίν του σὰς προειστοποιῶ ὅμως ὅτι μόνο τὸ νοῦμερο 2 μπορῶ νὰ πουλήσω.

— Τί διαφορά ἔχει τὸ νοῦμερο 1 ἀπ' τὸ νοῦμερο 2;

— Ἐἶναι λιγότερο τελειοποιημένο, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ εἰστοποιήσετε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Πολλὸ καλὰ!.. Ὡς τὸ πῶ, ἔκαμε ὁ δασπιστὴς, ποὺ λίγη σημαία ἔδινε σ' αὐτὴ τὴ διαφορά τοῦ νοῦμερου 1 ἀπ' τὸ νοῦμερο 2.

— Τότε μάλιστα! ἐφώνησε ὁ Πελλάσκο δείχνοντας τὸ κουτί.

Τὸ μηχανήμα εἶνε καὶ μέσα ἔτοιμο καὶ ντὸν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ πάρετε. Τὰ τὸ πουλήσω τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα κλιτικὸν φράγμα.

Ὁ ἀξιωματικὸς βιαζόταν νὰ τελειώσῃ.

— Ἀκολουθήστε με, παρακαλῶ, ὡς τὸ γραφεῖο μου, εἶπε ἔπειτα, ὅτι σὰς

Ἐπιμένει νὰ κοιτάξῃ... (Σελ. 184, στ. 6')

πληρώσω χιλια φράγμα καὶ θὰ μοῦ δώσετε ἀπόδειξιν.

Ὁ μηχανικός ἐδίστασε:

Ἐνακολουθῶσα τὸν ἀξιωματικὸν ἀμέσως, κινῶς ζητοῦσε ἐκεῖνος, ὅτι ἄφινε τὸ Φρέδο στὸ κουτί ἀρκετὴ ὄρα ἀκόμα καὶ τὸ παιδί βέβαια δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ. Γι' αὐτὸ ἀμέλησε να κερδίσῃ καιρὸ.

— Ντὲν μὰς βιάζει τίποτα! εἶπε... μὲ πληρώνετε κι' αὐριο.

Καὶ γιὰ νὰ χαριεντισθῇ, ἐπρόσθεσε:

— Ἐκὼ ἐμπιστοσύνη!

Μὰ ὁ δασπιστὴς ἦταν διαστοικός.

— Ὅχι! εἶπε ἔπειτα, ὁ αὐτοκράτωρ θέλει ἀμέσως τὸ μηχανήμα σας καὶ πρέπει νὰ τελειώσω ἀπὸψε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐλάτε!

Ὁ Ἰταλὸς ἔβριχνε ἀπελπισμένως ματιὰς. Ζητοῦσε τὴ γυναῖκα του: ἴσως θὰ μποροῦσε, ἐνῶ ἔλειπε αὐτός, ν' ἀνοίξῃ τὴ φυλακὴ τοῦ Φρέδου μὰ ἡ σινιόρα, κούρκαμένη, δίχως ἄλλο, ἀπ' τοὺς ἀτελειώτους χαιρετισμοὺς της, εἶχε χαθῆ: εἶχε πάει βέβαια νὰ βγάλῃ τὸν κορσέ της.

Ἐπρεπε νὰ ἀπακούσῃ ἄλλοιῶς δὲ γινόταν.

— Σὰς ἀκολουθῶ, κύριε ἀξιωματικέ, εἶπε ἐπὶ τέλους.

— Ἐλάτε γρήγορα.

Στὴν πόρτα τῆς στοῦς στεκόταν δυὸ λακέδες. Ὁ δασπιστὴς, θέλοντας

νὰ ἐκτελέσῃ ὅσο μποροῦσε γρηγορότερα τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος, τοὺς εἶπε βιαστικὰ:

— Πηγαίνετε, πάρτε τὸ κουτί τοῦ ἀνδρικόκελλου, ποὺ εἶναι καὶ κάτω στὴν ἐξέδρα, καὶ φέρτε το ἀμέσως στὸ γραφεῖο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητας.

— Ἀμέσως, κύριε λοχαγέ, ἀπάντησαν οἱ λακέδες.

Ὁ σινιὸρ Πελλάσκο δὲν εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴ διαταγή.

Φροντίζοντας νὰ λείψῃ ὅσο τὸ δυνατό λιγότερο, ἐδάσταζε ἐμπρὸς μὲ μεγάλα θήματα καὶ δὲν κατάλαβε πὺς ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε σταματήσῃ ἄλλως τε αὐτὸς τὸν ἐ-

Ἐκεῖ ὁ Φρέδος πηδῶσε...

φτασε ἀμέσως κι' ἐνῶ πηγαίναν κι' οἱ δυὸ στὸ γραφεῖο, οἱ λακέδες ἀνέβηκαν στὴν ἐξέδρα.

Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα μόνο κουτί, γιὰτί, καθὼς θυμάσθε, τὸ ἄλλο τὸ εἶχε κρύψει ὁ Πελλάσκο, ὅταν εἶθε τὸν ἀξιωματικὸν νὰ πλησιασθῇ. Χωρὶς διστοαγμὸ τὸ πῆραν, τὸ φόρτωσαν στοὺς ὄμους των κι' ἐφυγαν λέγοντας:

— Διάβολο! Τί ἔαρδ ποὺ εἶναι!

Ἄλλοιμονο! Εἶχαν κάμει λάθος! Ἐπήγαιναν στὸ γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος τὸν Φρέδο κλεισμένο μέσα στὸ καὺκαλό του.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ κουτί ἦταν θαλμένο προτεχτικὰ σὲ μὴ γωνιά τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου κι' οἱ δυὸ λακέδες ἔβγαναν ἀθόρυθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡ κασσάτινα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ σινιὸρ Πελλάσκο ἐγῆκε γελαστός καὶ χαρούμενος ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ δασπιστοῦ καὶ, πηγαίνοντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Φρέδο, μουρμούριζε:

— Ὁραῖα βραγνυὰ! Ταυμασία βραγνυὰ! Πλοῦτος καὶ ντόξω μαζί!

ΝΕΑ ΖΩΗ

Αουλουδιμένοι οι κάλοι πέλα-πέρα, σκοπιζόντες τις εσθλές τους γύρω κι' όλο μωχαμωρίζουν τον άγέρα που κλει σε χώς κι' εσχες το μύρο.

Μάριες στα λούλουδα δ'μυσταλίδες, στολίδιο, σεάματα, -τή: νύτας δόρα-λαμκοκοπούν στις πρώτες δχιίδες που πέφτουνε σαν βέλη χρυσοφόρα.

Μέλι τσες, πεταλοδές που πετάνε τραλά, στήε ανοίξης τ' πανηγύρι, από τον ε.σ άνοσο ασόν άλλον πάνε τή γονιμοποιό σκόνη, τή γύρη.

Κι' οι μέλισσες, ακόμα σάν φωλιάζουν στιγμές μέσ' σ'άνθη, τού: δ'υπα' το μέλι που σάν φιλάγγυροι τ' άποη, κίχλον και το τρυγίμα μεις άπ' τήν κυψέλη.

Νέα ζωή, στή χλόη, σεά λουλούδια, σταμέρι, -νέα ζωή που άνασαιίνει, και τα πουλιά της ψάλλουνε τραγούδια, νοιώθει στην έξοχην ύποιος πηγαίνει!

CHEF

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΩΣ σάς είπε προχθές κι' ή Διάπλασις, ή φίλος μας Φαναριώτης (Β. Μεσαλογγίτης) έβγαλε σ' ένα βιβλιαράκι τα «Σποραδικά» του. Πρωτότερα μου τα έστειλε όλα χειρόγραφα και μου ζήτησε την άδεια να μου τάφιερώση. Του την έδωσα, και το γράμμα που του έστειλα γι' αυτό, ό νεαρός ποιητής το τύπως μπροστά στο βιβλιαράκι του για πρόλογο. Άλλά τα «Σποραδικά» τυπώθησαν σε λίγα αντίτυπα και το γράμμα μου θάθελα να το διαβάσετε όλοι. Γιατί καθώς είπε πάλι ή Διάπλασις, είναι σωστή «Αθηναϊκή Έπιτολή», δηλαδή κάτι χρήσιμο για τους νέους. Σκέφθηκα λοιπόν να σας το αντιγράψω εδώ. Και διαβάστε το:

«Αγαπητέ κ. Μεσαλογγίτη, «Έλαβα το γράμμα σας και σας ευχαριστώ πολύ τόσο για τα κολακευτικά σας λόγια, όσο και για την τιμή που μου κάνετε με το να θέλετε να φιερώσετε σε μένα την πρώτη σας λυρική συλλογή. Ευχαρίστως σας δίνω την άδεια που μου ζητάτε και σας ευχομαι κι' εγώ, ό,τι ευχήθηκε σε μένα ό Άγγελος Βλάχος, τότε που του ζήτησα την άδεια ήμουν στην ώραία σας ηλικία - να του αφιερώσω το πρώτο μου μυθιστόρημα: «Είθε τόνόμα μου, γραβόμενον επί της πρώτης σελίδος του βιβλίου σας, ν' άποδη εις αίσιον ολιών της μελλούσης ομών επιτυχίας».

«Δέν σας κακοφαίνεται βέβαια που θυμομαι τον Άγγελο Βλάχο, ότε που σας κάνω τώρα να διαβάσετε μιá πράξη στην έβρογή καθαρεύουσά του. Δέν θάσαστε σεις από τους νέους έκείνους που περιφρονούν τους παλιούς της... άλλης Σχολής. Άφου λέτε πως εγώ στάθηκα δακτυλός σας σε όλα, θά σας έμαθα, πιστεύω, και το σεβασμό σε όλους αυτούς που έζησαν, που έδρασαν, που έργασθησαν, που μάς άφησαν ένα καλό έργο κι' ένα καλύτερο παράδειγμα, άδιάφορο αν είχαν ή δέν είχαν τις ιδέες μας. Τι κακό που μου κάνει νακούω νέους, στην ώραία σας ηλικία, να μιλούν άνευλόγητα για παλιούς σαν το Βλάχο, το Ροΐδη και τον Παλαμά! Γιατί κι' αυτόν ακόμα τον Παλαμά, τον πιο μεγάλο σύγχρονο ποιητή μας, μερικοί τον βρίσκουν άνομο μπροστά στο... μελλούμενο άνάστημά τους! Όχι, έσεις δέν είσαστε άπ' αυτούς. Μου τ'ό λείπει το γράμμα σας: μου τ'ό λένε ακόμα τα «Σποραδικά» σας, που είχατε την καλοσύνη να μου τα στείλετε χειρόγραφα.

«Τα ποιηματάκια σας αυτά τα είχα προσέξει από τότε που μερικά δημοσιεύθηκαν στη Διάπλαση. Δέν θέλω να σας κολακώσω και δέν θά σας πω τώρα πως είναι μεγάλα πράγματα. Είναι όμως φρόνιμα, σωστά, ίσια, ανθρώπινα κι' ανθρώπινα μπορεί να πω, ό,τι να ξεχωρίζουν από τις περιττές άρλοθιμίες που μάς ξεφουρνίζουν οι περισσότεροι νέοι. Έτσι καθάρια κι' έτσι εύνόητα θάθελα να γράφετε πάντα, μ' όλο το δικαίωμα να... τελειοποιηθήτε και να ύψωθήτε όσο θέλετε!

«Οι δοκιμές σας μου δείχνουν έναν άνθρωπο που κάτι έχει μέσα του. Αυτό το είπα και πριν μου δώσετε πλατύτερη γνωριμία με το γράμμα σας και με τη συνέχεια των «Σποραδικών» σας. Μου δείχνουν έναν ποιητή άγίγνωστο ακόμα, άσχημάτιστο, άγύμναστο, άρχαίριο τέλος πάντων, μά ποιητή. Και μοιούνη ή πρώτη μου σκέψη ήταν να σας πω ν' αφήσετε καλύτερα να περάσουν δυό-τρία χρόνια πριν βγάλετε το πρώτο σας βιβλίο, έπειτα σκέφθηκα πως δέν έπρεπε να εναντιωθώ στη μεγάλη σας αυτή επιθυμία.

«Προς τί τάχα; Άφου το τέλει είναι άφθαστο και τόνιμο δύσκολο, τί σπουδαίο θά κερδίζατε αν ενάνιατε την εμφάνισή σας λίγο άργότερα; «Υπόσχεται» θάλεγα για το βιβλίο σας εκείνο, «υπόσχεται» θά πουν και γι' αυτό. Με τη διαφορά μόνο πως ύστερ' από δυό-τρία χρόνια θά τόβλεπαν και θά τόλεγα περισσότερο. Άλλά τόσο το χειρότερο για σας δέν θά το ίδουσαν και δέν θά το πουν από τώρα!

«Τι χρωστάτε σεις σ' αυτούς τούς κοπορούσδες, κι' αν αναβάλετε τη μεγάλη χαρά, τη γλυκύτατη συγκίνηση που θα σας δώση ή εμφάνιση του πρώτου σας βιβλίου - το σφενδόνισμα της πρώτης πέτρας στο βάλτο της άγνοιας και της άδιαφορίας; Όσο λίγο κι' αν κινηθούν τα νερά, αυτό θά σας ώφελήση, θά σας δώση κάποια πείρα πολύτιμη. Και στο χέρι σας είναι, - έτσι μου φαίνεται μένα, - να ρίξετε αύριο πιο μεγάλη πέτρα και με περισσότερη δύναμη...

«Με την εδχή μου λοιπόν κι' έμπρός - πάντα έμπρός. «Και πάλι σας ευχαριστώ και σας χαιρετώ. «Δικός σας Γρηγ. Σουδάριος».

Είναι ανάγκη να υπογράψω τώρα και για την άκριβεια της αντιγραφής; Όρίστε: Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

Της είπαν πως «αύριο» θά μπορούσε να πιάση δουλειά. Και «αύριο» δηλαδή σήμερα, ήταν ή πρώτη μέρα της δοκιμασίας.

Η Διονυσία σηκώθηκε χωρίς θόρυβο, πολύ πρωί, πολύ πριν από τον πατέρα της, γιατί ως το πηγάδι που δούλευε ό Κουτουριέ ήταν μόνο πέντε λεπτά, ενώ εκείνη είχε μισή ώρα δρόμο να κάνει.

Έντύθηκε βιαστικά, κι' έφόρεσε από πάνω την ποδιά της... μάλιστα... την ποδιά της καθαρίστρας, και την έδωσε από πίσω σταυρωτά, όπως της είχε δείξη ή Άέα.

Όλα αυτά στο φως μιας μικρής κανδήλας που μόλις έφωγγε.

Έπειτα, ψηλαφώντας, έφόρεσε στο κεφάλι της την κουκούλα και το σκοβφο και το στερέωσε καλά. Έρριξε κατόπι στους ώμους της ένα μάλλινο σάλι που θά την πρσφύλαγε λιγάκι από το κρύο και στο μπράτσο της πέρασε το χερούλι του καλάθιου όπου είχε δάξει το φαγητό της. Κι' έτσι ήταν έτοιμη.

Όσοις την έβλεπε, δέν θάδρισκε καμιά διαφορά ανάμεσα σε μιá καθαρίστρα, που όι γονείς της δούλευαν στο πηγάδι από γενεές, και στη Διονυσία που τώρα μόλις γινόταν.

Η Διονυσία όμως δέν πήγαινε στο πηγάδι με την ίδια άφρονισιά που έχουν τα κορίτσια των άνθρακωρύχων.

Τό περαμένο βράδυ, στο δωμάτιό της, την ώρα που κοιμόντανε οι γονείς της, έγραψε μερικά λόγια σ' ένα φύλλο χαρτί. Κι' αυτό το χαρτί δι-

πλωμένο στα τέσσαρα, το έβαλε μέσα σ' ένα φάκελλο και πριν φύγη το κορβίτωσε στο μαζιλάρι της.

Τό πρωί-πρωί, όπως πάντα, ή μητέρα της θιμπή να την ξυπνήση μ' ένα φίλι. Στη θέση της θιβρή το χαρτί θά το άνοιξη και θά διαβάση μ' εκπλήξη:

«Μητέρα μου, «Μην άνησυχήσης καθόλου. Βγήκα, όπως θά βγάλω κάθε μέρα, από τώρα κι' ύστερα, την ίδια ώρα, για να πάγω στη δουλειά. Γιατί το άποφάσισα, άμετακλήτως, να κίωω κι' εγώ όπως ο πατέρας, όπως ό Άλδέριος μας: να βγάλω το ψωμί μου. Μή ζητήσετε να μ' έμποδίσετε, θά ήταν άδικος κόπος. Θέλω να σας βοηθήσω και γι' αυτό πηγαίω να δουλέψω στο πηγάδι.

«Μητερούλα μου, έπυ να το πης με τρόπο στον πατέρα, κι' αν ή άποφασή μου τον λυπήση, έσδ να τον καταφέρης να με συγχωρήση.»

Αυτά τα λόγια τώρα έπαναλαμβάνει μονάχη της ή Διονυσία, προχωρώντας στο δρόμο του Ντουαί, ενώ χτυπούσε με τα χοντρά παπούτσια της το πεζοδρόμιο. Και τα έπανελάμβανε δοκιμάζοντας να τα μαλακώση, να προσθέση, έστω και από μικρούς, κάποιο ύφος παρακλητικό, κάποια τρυφερότητα που να τα κάνει πιο εύπρόσδεκτα.

Έβλεπε τη μητέρα της έκπληκτη, άπελαπισμένη, να της έχη παράπονο για τα κρυφά καμώματά της.

Ένοιωθεν πως ή καλύτερη μητέρα θά είχε τη μεγάλη επιθυμία να τρέξη κατόπι της να την φθάση τρέχοντας, να την φωνάξη να την ξαναφέρη στο σπίτι.

Και στην ιδέα πως ή μητέρα της καταλυχημένη και ντροπισμένη από την άποφασή της, θά μπορούσε να βρεθή μονάχη ή σχεδόν μονάχη στο δρόμο και να δέρνεται από τον άνεμο που φουσκάσε κι' από το κρύο που το ένοιωθε να διαπερνά το μάλλινο της σάλι, με τρallah επιθυμία της έρχότανε να ξαναγυρίση πίσω τρεχάτη, να νεβή γρήγορα στο δωμάτιό της, να βάλη και να ξεσχίση εκείνο το χαρτί, και να μην πάη πουθενά και να ξανακίνη πάλι «ή μικρή δεσποινίδα».

Όχι όμως.

Η Διονυσία ήξερε πως και αν μιá φορά άποχωρούσε στην άσθηματικότητα της, την άλλη μέρα όμως πάλι θά ύπακουε στο μυστικό της ένστικτο, που δυνατότερό της την έκυριεύε όλοκληρη και της έλεγε πως έπρεπε να διορθώση το σφάλμα της. Και θά ξαναφαιγε για το πηγάδι.

Η ψηλή καμινάδα του μεταλλείου την προσκαλούσε τώρα σαν κάποιιο δάκτυλο σηκωμένο στον άέρα επιδηληκά. Όσο προχωρούσε, ένας έλαφρός θόρυβος, άόριστος στην αρχή, πιο δυνατός κατόπι, έγέμιζε όλο το διάστημα.

Ήταν ό κρότος των μηχανών, δλη αυτή ή ζωή και ή ενέργεια και ή κίνηση του πηγαδιου, όπου πήγαινε τώρα ν' άνακατευθώ κι' αυτή και να προσφέρη τη συνεργασία της.

Καθαρίστρες έφταναν όλοένα από κάθε δρόμο, χεροπισαμένες με γέλια, φωνές, και τραγούδια κι' ή Διονυσία, βλέποντάς τις τόσο φλύαρες, τόσο ζωηρές, έπανελάμβανε

και κίνη, χωρίς να θέλη, τα λόγια του τραγουδιου που τραγουδούσαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕΤ' Η Διονυσία στη δουλειά.

Ό κρότος των μηχανών έγέμιζε δλη τη σάλα. Έπρεπε να σου μιλήσουν σ' αυτό για να μπορέσης ν' άκούσης.

Έκτός από το πάτωμα, όλα τα άλλα σαλεύουν, και αισθάνεται κανείς την ανάγκη ν' αντιδράση σ' αυτή τη γενική κίνηση με την ακινησιακά ή σιωπή. Γιατί ό θόρυβος και ή κίνηση σε τραβούν και σε ζαλίζουν, σε κουφαίνουν και σε έκηρδενίζουν.

Η Διονυσία, μαζί με τις άλλες, βρίσκεται έμπρός στο τραπέζι που καθαρίζουν, ένα από τα τέσσαρα κινητά τραπέζια, όπου οι καθαρίστρες διαλέγουν τις πέτρες που βρίσκονται άνακατεμένες με το κάρβουνο.

Τα βαγονάκια, όπως έρχονται από κάτω, άδειάζουν το κάρβουνο τους επάνω στα στρογγυλά αυτά μεταλλίνα τραπέζια που γυρνούν όλοένα, και οι καθαρίστρες που κάθονται όλογυρα, πρέπει να το καθαρίζουν.

Τό καλό κάρβουνο είναι γυαλιστερό μαύρο, ενώ ή πέτρα που πρέπει να αφαιρεθώ έχει ένα χρώμα γκριζοσκουρό.

Η Διονυσία στέκεται όρθια, με τα μάτια κορφωμένα στο τραπέζι που «περπατεί», και παρατηρεί πως κάνουν οι άλλες.

Ό άρχιεργάτης της είχε δώση ένα πολύ σύντομο μάθημα.

-Νά μην αφήσης, της είπε, να περάση καμιά πέτρα γκριζα. Όσο περισσότερες μαζέψης, τόσο περισσότερα θά κερδίσης.

Δέν συλλογίζεται βέβαια και τόσο πολύ το κέρδος ή Διονυσία, ή καλύτερα αυτό δέν είναι ή κυριώτερή της σκέψη. Θέλει μόνο να δουλεύη καλά.

Γι' αυτό στην αρχή κοιτάζει μόνο τις άλλες προσεκτικά.

Με γρήγορο χέρι, με μάτι γυμνασμένο, αυτές βλέπουν σχεδόν χωρίς να κοιτάζουν. Δουλεύουν σχεδόν χωρίς να κινούνται. Θάλεγε κανείς πως από την πολλή συνήθεια, το μάτι τους έχει άποκτήσει κάποια μαγνητική δύναμη και πως ή άφή τους, μαγνητισμένη κι' αυτή, προσκαλεί την πέτρα που μόνη της έρχεται και μπαίνει μέσ' στα δάκτυλα.

Τώρα κι' ή Διονυσία δουλεύει σαν τις άλλες. Κι' αυτές την κοιτάζουν με προσοχή. Γιατί ενώ εκείνη, άμάθητη άκόμη, έχει συγκεντρωμένη δλη της την προσοχή στο τραπέζι που «περπατεί», οι άλλες έχουν όλο τον καιρό ανάμεσα σε κάθε κίνημά τους.

Η Διονυσία βρίσκει πως οι πέτρες φθάνουν πολύ γρήγορα για τις άλλες οι πέτρες ξεφωφιλίζονται και πριν τις έγγίξουν.

Τι γρήγορα που πριν έμπρός από τη Διονυσία το τραπέζι και πόσες πέτρες ξεφύγουν από το μάτι της! Της φαίνεται πως όχι μόνο το τραπέζι, μά πως κι' οι πέτρες άκόμη περπατούν. Χορεύουν μπρός στα μάτια της, όπως στο σιδερόδρομο και στο διαβόρι, όλα τα πράγματα που την τριγυρίζουν.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

—Μαμά, φέθα γρήγορα... Δι θά βρης τίποτα στην αγορά. (Σελ. 189 στ. β').

365. 'Ακροασις ἐξ ἀντιθέτων
 Τίχονα τῶν ἀντιθέτων τῶν κῶ-
 τῶν λέξων ἀποτελοῦν ἑσάν.
 Πονηρός, σπερόν, εὐτελής, λόγος,
 λευκός, ἕνος, φίλωτα.
 Ἐστάλη ὑπό τοῦ Νηητοῦ τοῦ Σχευ
366. Φωνηεντόπιον
 ρχ-δ-τιμα πνις.
 Ἐστάλη ὑπό τοῦ Πέγκροφ
367. Γρίφος.

Ὅππ — κορ — κορ Ἰάν
 Ἄν — κορ — κορ Ἰάν
 Τόσ — κορ — κορ Ἰάν
 Ἐστάλη ὑπό τῆς Σικωνίας Ἀδρας

Διά τῶν Γαλλομαθεῖς.
368. Charade
 Mon premier une partie d'
 habit ou d'outil;
 Mon second' une femme de
 la Sainte Ecriture;
 Mon entier une ville de l'
 Angleterre.

Ἐστάλη ὑπό τῆς Παπαρούνας
Παράγραμμι: — ἐξ τοῦ ὕπ' ἀριθ 356
 Γαλλικῶν πενήτων, τοῦ προηγούμενου
 φύλλου, ἡ τρίτη συλλογή, ἀντί εν,
 εἶναι πῖ — Νά διορθωθῆ καὶ ὁ α-
 ριθμὸς τοῦ ἐπομένου ἀστέρος 319,
 καὶ νά γίνη 357.

ΛΥΣΕΙΣ
 Τῶν Πν. Ἀοκήσεων τοῦ φύλλ. 5

- 60. Πέγκρος (περ. γάρος.) — 61. Σέρφος — 62. Ὅστις — 63. Ὁ μύλος, ἡ Μηλις, τὸ μῆλον.
- 64. ΠΑΡΑ 65. Λουκάνικα (ΛΟΥ-ΑΜΩΣ ΚΑ, ΝΙΚΟ...) — 66. ΡΩΜΗ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ (Λύ-ΑΣΗΡ ρα, εὔτος, ὕπατος, ταύρος, ἄλος, Ρά, χορῆς, σάφρα.)
- 67. ΚΑΣΠΙΑ ΚΟΙΤΩΝ (Καρ Κίως, Ἄγ γ. Σαγγάριος Πάρις Ἴππος, ἈδαΝα.) 68. Ὁ ὕψων ἐ-αυτὸν τιπαινώθηται, ὁ δὲ ταπειθὸν δὴλώθησται. — 69. Φόσιν πονηρὰν μεταλαβὼν οὐ ράβδον. — 70. Ἡ Πεν-τέλη ἐξάγει μάρμαρα (ἡ πάντα-λι ἐξ ἄγρια ρα. ἄκ.) — 71. Rocher, τοῦ ἀρχ, roc. — 72. Tel maitre tel valet.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΣΞΙΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Αἱ ἐντὸς παραγεθεσῶς τιμαὶ εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ παραγγέ-
 λοντες πρέπει νὰ στέλλουν τὰ δι-
 κλάσια ταχυδρομικὰ (ἐνὲ 1 δρ. 2
 δρ. ἂντι 50 λεπτ. 1 δρ. κτλ.)

"Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (με
 60 εἰκόνας) δρ 9. (1. —)

**Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο-
 ρὰς** δρ. 2. — (0.30)

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόρον (με
 20 εἰκόνας) δρ. 7. — (0.50).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (πε-
 ῖμα α') δρ 4. — (0.30).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομί-
 δια) ἕκαστον δρ. 1. (0.10)

Παῖδες ὁ Νικίον (με 24 εἰ-
 κόνας) δρ. 7. — (0.50).

"Ὁ Πνευματολόγος (με 24 εἰ-
 κόνας) δρ. 7. (0.50).

Ὑψὲ Παριδοῦς (με 24 εἰκό-
 νες) δρ. 7. — (0.50)

Ὁ Φώτης, Ἐμμετρον διή-
 γημα δρ. 2. — (0.30).

ΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ
 παρακαλοῦνται, μὴ ὑπάρχοντες
 πλέον εἰσπράκτορες. Ἐγγυαῶ-
 νουν ἅμα τῇ λήξει τῆν ἑξαετηρί-
 ων, ἀποστῆλλοντες τὸ ἀντίτιμον
 ἐπ' εὐθείας εἰς τὸ
 Γραφεῖον μου, εἴτε ἀ-
 ποπροσώτως, εἴτε διὰ νομιστῶν,
 εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.
Η ΔΙΑΠΑΣΞΙΣ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893)
 ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους
 ὑπάρχον ἄκριθ μόνον οἱ εἴ-
 ῆς: 1ος, 2ος, 3ος, 12ος, 14ος, 18ος,
 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
 δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
 στέλλομενος δραχ. 6,30 καὶ τὸ
 Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7,20 διὰ
 τὸ Ἐξωτερικόν
Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1921)
 ὑπάρχον ἔτι οἱ ἐκδοθέντες τό-
 μοι, 28 ἐν ὅλῳ Ἐκαστος, τόμος
 ἀ ραφῶς δρ. 20 καὶ ραμμίνος δρ.
 22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου
 τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τι-
 μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ
 50 ἡδραφικῶς καὶ διὰ 1 50 ὁ ραμ-
 μίνος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
 3. — εἴτε ἄρρατος εἴτε ραμμίνος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εἶος 10 τὸ κολὸν λέξις με ἀπὸ
 στοιχεῖα δρ 3 (ὁ ἐλάχιστος ὄμορ). Πέ-
 ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, με πα-
 ρεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ με κεφαλαῖα
 λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στοιχος δρ. 1,50.
 (ΚΒ' — 299)

Ὁ ἱστορικὸς ἐπὶ τὸ ΣΠΙΘΙ ΤΟΥ
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, κατ' ὁ τῶν
 ἰδιῶν φωνημάτων.

Τελευταῖος Παιδαγωγός
 (ΚΒ' — 300)

Περγὰν Ἀθηναῖς (Βουρνόβα
 καὶ Σαύρη), κολλὴ πενηνταετηρί-
 κης, ἐνὸ εἰσαι Συμφωνίος φαντά-
 ζομαι ὅσν ὄν γενῆ; καὶ σὺ Ἀμε-
 ρικανός. Θάβρις τῆ μῆτη πιδ ψη-
 λά, καὶ ὅλους θάμῃ: Ἐξάκης, τῆ
 μῆτη σου ὅμως πρόσεχε, μὴν...
 πύση καὶ τὴν χάριση

Σαυθὴ Βιογραφία
 (ΚΒ' — 301)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΗΝΕΙΟΣ. —
 Διορθώνται ἀντιπρόσωποι:
 Θεσσαλονίκης: Καρυοθραύσης.
 Ἀθηνῶν: Πιερρότος, Μυτιλήνης:
 Ἰωάν Κατηδημητρίου. Ζητούν-
 τα μὲλη, ἀντιπροσωποί. Γραφεῖα:
 Βιαιέσιον Κυλικῶν, Poste — Re-
 stante, Ἀθήσια.

Μπερμπαντάκο, καλὴ ἀρχὴ εἶ.
 εὖδομαι... — Ταγγὸ, τάρα πὺ
 περασ ἡ μεθα σου εἰ οὐν γῆ; αὐ
 ἔσον πατήρη στὰ κεφάλι ἡ Ἀνι:
 Ὀδατοτέπ καὶ ἡ Ἀνις Φόξ Τρόσι
ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 303)

ΣΕΝ, Σάν τὰ ῥεπα κια ἔφρα-
 ντάσατε ὄλο με ἀπειλῆς, καὶ φο-
 βέρως Κι' ἀπὸ τὸ φοβο σου κρυβῆ-
 σκατε σὲ τρία κεφαλα γράματα.
 Σὰς ἀποκαλεῖ ἡ ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ
Ὁ Ἀεχνὸς τῆς ΠΗΠΟΥΤΟΣ
 (ΚΒ' — 304)

Συμμορία Ἀρκελίων: Συμμε-
 χοῖτες ἐναντίον τῆ. Σ. Ε. Ν.;
ΠΗΠΟΥΤΟΣ

(ΚΒ' — 305)
ΡΙΤΑ, Μ. Μ., ἔστειλα.
ΠΗΠΟΥΤΟΣ
 (ΚΒ' — 306)

Εἰσεται, εἰσποιστήτε. Τὸ τοῦ
 Ἐσας, τὰ μῆτα σας ἔφσερα.
 Φθάνει ὁ Β' πρωτότυπος Διαπ.
 νουῶς τῆς ΤΡΙΑΝΑΡΙΑΣ.
 (ΚΒ' — 307)

Νεα Μηνένια. — Μπερμπαντά-
 κο, Ἀκκίλα, Ταγκό, τοῖτε
 φούλια, τὰ καταφύσατε. Ρίτα,
 ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. μέσον Δια-
 πλάσεως; **Μπουμπουλίνα**
 (ΚΒ' — 308)

Μπουμπουλίνα, μήπως ἔχεις
 σκοπὸ νὰ νύνη ναιτοτοῦλα;
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
 (ΚΒ' — 309)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Κατ' ἐπὶστὰλ καὶ Μ. Μυστικῶν.
 Προσθετὰ εἰς τὴν Βραβεῖ
 ἰον βιβλία 108 ἀνωθὴν δι' ἔπαστον
 Ἀλα Gontas, Soliman Pacha,
 Heliopolis (Egypte)
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
 (ΚΒ' — 310)

Κικὴ, τὸτο γεγύορα πρόεδρος
 ἔιναι.
ΣΠΙΘΙ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
 (ΚΒ' — 311)

Τομὴ Χορῆτρις, δὲν περὶναι
 τὴ σια κόλλη νὰ ἀνακαλυπτεῖ
 με χ' ἰδεντικὰ ὁ ἴματα.
Λοβία Ἀλφάν.
 (ΚΒ' 312)

Ἀνταλλάσσο Μ. Μ. μέσω Δια-
 πλάσεως με ψει δάνωμα ἀρχί-
 ζοντα ἀπὸ Π.
 (ΚΒ' — 313)

Ἀκκίλα, εὐχαριστῶς δέχομαι ἂν
 ταλπηγὴν Μ. Μ. Μέσω Διαπλά-
 σεως ὅμως δέχεσθε;
Μπουμπουλίνα
 (ΚΒ' — 314)

Ἰδρὺθ ἐν Πειραιεῖ παρῶρημα
 τοῦ Συλλόγου «Κρήτη». Σχο-
 πός: Διάδοσις Διαπλάσεως κτλ.
 Ζητούνται ἀντιπρόσωποι. Γραφεῖα:
 Ἰωάν. Κοττανινίδην, Κολο-
 κοπόνη 38 Πειραιῶ.
 (ΚΒ' — 315)

Διαγωνισμὸς Παραρτήματος τοῦ
 Συλλόγου «Κρήτη»: Π τοῦ
 κεία ὀρθολογῶν καὶ κόμηρ προ-
 τιαῖτε; Δικαιώμα συμμετοχῆς
 δραχμῆ. Π. ὀρθοσία διήγητος. Βρα-
 βεῖα δὲ). Δίσις Νικόλαον Θεοφά-
 νους, Καρλοῦσαι Σάμου.
 (ΚΒ' — 316)

Σοφά Λεξέβ, ἀνταλλάσσομε Μ.
 Μ. μέσω Διαπλάσεως;
ΑΥΤΘΕΟΡΙΕΤΟΣ
 (ΚΒ' 317)

Ἀνταλλάσσο καρτο-ποστὰλ με
 Ἀπάντα ἐπιθυμοῦντα. Δίσις,
 Ἄγγελον Σαγγίου, Λυδός ΙΙ,
 Ἀθῆναι.
 Ἄγκυρα τῶν Ἀντικῶν.

(ΚΒ' — 318)
ΜΑΥΡΟΥΚΑ, ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΣ,
 Μ ἀναντήσατε δεχασθε τὴ φι-
 λαν μου; **ΣΠΑΝΙΟΛΑ**
 (ΚΒ' — 319)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΥΝΑ» σκο-
 πὸν διδάσκειν Διαπλάσεως, προ-
 κησέτην διαγωνισμῶν καὶ ὁμοσπῆ-
 ρεῖν ψει διομήων. Ζητούνται ἀν-
 τιπρόσωποι: Δίσις: Π Π. π. ε.
 Σμύρνην. — Πρόεδρος:
ΠΑΝΘΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΡΟΘΟΣ

(ΚΒ' — 320)
ΕΝΕΚΑ λόγων ἀπεχωρήσαμεν
 διὰ ποῦτος τοῦ Συλλόγου. Ψη-
 λορεῖται. — Ταρουδίκης, Βαρδά-
 κης, Ἀλεξανδρῆς, Καστρι γινί-
 νη, Δασπῆκη, Ἀθηνῶν.
 (ΚΒ' — 321)

Ὀνειρο τῆς Κύπρου, εὐχαριστῶς
 ἔχομαι ἀνταλλαγῶς Μ. Μ.
 μέσω Διαπλάσεως. Τετράδιο θά
 στείλα ἂ α μ β γ καὶ τὸ συμπλη-
 ρώσω.
ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΙ
 (ΚΒ' — 322)

ΚΙΚΗ, ὁ Σύλλογος σας ὑπερ-
 χος' δέχεσθε φίλην μου;
ΣΠΑΝΙΟΛΑ
 (ΚΒ' — 323)

Μ καινόντας σὶδ Διαπλάσεως
 χαίρω ὄλας καὶ ὄλους.
Ἴω
 (ΚΒ' — 324)

Η Ἀκκίλα, Ἴ ες, Νισβη, Ἀγγίμι,
 ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. μέσον
 Διαπλάσεως; **Εὐξάνη**
 (ΚΒ' — 325)

ΡΙΤΑ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Ἄν
 ἴπορες βρεῖς με εἰ. ε. ἰ. ὁ Ἐν-
 δοτὸς Ἐλλην.
 (ΚΒ' — 326)

Ἀ σπῆς Κυπριοπούλα, δέχομαι
 καὶ ἔστωκα. Ρίτα, ἀνταλλάσσο-
 μεν Μ. Μ.; **Πατριάρχος**
 (ΚΒ' — 327)

Τ ΡΙΑΝΤΑΦΥΛΑΘΝΙΑ καὶ ΚΟ
 ΦΤΕΡΟ ΣΠΙΘΙ. Ἀσκήσ τις
 ἀπειρεσ εὐ. ε. α...
ΑΦΕΑΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ
 (ΚΒ' — 328)

ΡΙΤΑ, εἰ-αι ἡ παραγγιλία Μπού-
 μη. Ἐστρεπε νὰ τὸ σκεφρῆς
 ἂν τῶνθε με τιν ἘΠΑΝΑΣΤΑ
 ΤΗ. Τρέμετε δλοῖ!
 (ΚΒ' — 329)

Ἀ χιλλεύ, γιατί κοιμάσαι; δέ;
 τὴ συμμαχία μου γινε ἔξονημο;
Ἐφαρά
 (ΚΒ' — 330)

Σ ἄλλογος «Φαραῶ». Φηνικά,
 Σ Νεῦς, Ἀκκίλα, Μπερμπαν-
 τακο, Ταγκό, Ρίτα καὶ ὄλοι οἱ
 Αἰγυπτῶτες' τιμὴ μας νὰ εἶς
 δ ἴμε σὶδ σύλλογὸ μας Προσε-
 χῶς τὰ Β' ἀποτελέσματα τῶν δύο
 πρώτων διαγωνισμῶν.
Κικὴ Μπουμπουλίνα

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ
Πολυόμνα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
«Εὐστράτους».

Θέατρον, Τόμος Β' . Δρ. 8 — (60)
 Θέατρον Τόμος Γ' . . . 8. — (60)
 Ὁ Κόκκινος Βράχος... . 6 — (60)
 Ἡ Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ
 Δύο Τόμοι: 14 — (1 10)
 Ὁ Πόλεμος 7 — (60)
 Περὶ τῶν στῶν Ἑλλο. . . 5. — (50)
 Φοιτηγὰ 5. — (50)
 Το Σαυθὸν τὸ Μαντῆλι . 5. — (50)
 Πηγεροῖ 3. — (40)
 Ἀρροδίη 3. — (60)
 Ἀσούρα 7. — (60)
 Ἡ Κωμωδία τοῦ Ἀρ-
 σείου 2. — (50)
 Ἡ Ἀδὴ Μαλλιαρῶ . . . 2. — (30)
 Ὁ Κανὸς Ἀρῶς 8. — (60)
 Στέλλα Βιολάντη . . . 6. — (60)

Αἱ ἐντὸς παραγεθεσῶς τιμαὶ εἶναι
 τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ
 τῶν Διπλάσιον.